

EZER ÉS 3

– egy kis részlet

Hazaérkezem, fekszik az ágyon ((536)), nem néz rám, látom, mi a helyzet. Baj.

Baj van, tud mindent. Miért fekszik ilyenkor. Keljen föl. Köszönök, visszaköszön, nem néz rám, rájött, nem olyan bonyolult, bekapcsolta a komputere, beleolvasott a naplómbe, bravó, ügyes vagy, valaki érti, miért csinálja? Lehet ebből bármit érteni?

Ő érti a legkevésbé. Azonnal megtalálja, amit keres, de mit keresgél. 'Mit olvasgatsz, kinek jó ez, neked, szerinted, jó?', ez nem kérdés. Nem kérdezem. Van, amit a legdurvábban értenek félre a nők. Nekem rossz, neki is, mutass bárkit, akinek jó. **A legkellemetlenebb az első perc volt.**

Utána sokkal jobb, aztán megint rossz, elviselhetetlen, alig javuló. Elmúlik, majd, a dolgok legvégén. Ég az arcom, belázasodtam, könnyen belázasodom. Könnyen elpirulok, bőrvastagság kérdése. Vastagság és érzet, elpirulsz egy nő előtt, ő nyomban megjegyzéseket tesz a pirulásodra, a kelleténél hangosabban, hogy mások is hallják, ez milyen érzés? Enyhén elvörösödni.

Enyhén, de mélyen. Lelkiismeret kérdése is, bár ez nem biztos. **Mozdulatlanul ült** a ((536)), támasztotta a falat, mintha nem tudna megmozdulni, én mozgok helyette, tényleg, kinek jó így?

Kinek.

Kinek. **Néz rám**, nem szól, és nem úgy nem, hanem végképp nem, ilyenkor fogalmam sincs, mit kellene csinálni. Bármit, nyugodtan. Szóljon meg. „Legalább érdeklődjél, baszd meg”, kérdezzen, mondjon valamit, aztán mondja meg azt is, hogy mit **feleljek**. Először is legyen az, hogy mindenképp kibújok a pulóveremből. De miért lassan.

Miért ilyen lassan bújok? Szörnyű meleget csinált, szokás szerint nem vette le a fűtést, maximumra csavarva a gázkonvektor, elfelejtette, nem érzi a forróságot, csontig átfagyott hazafelé. Le van szegénykém fagyva. A vékony átmeneti kabátjában. **Minden jobb annál**, ahogy viselkedek.

Annál, ahogy most viselkedni fogok. Azonnal elpirulok, legkevésbé, hogy kiver a víz, **megsértődöm**, a legszánalmasabb változat, **szabadkozom**, **bocsánatot kérek**, **közönyös maradok**, bárgyún **mosolygok**, minden a legrosszabb. Szoktam tükörbe nézni.

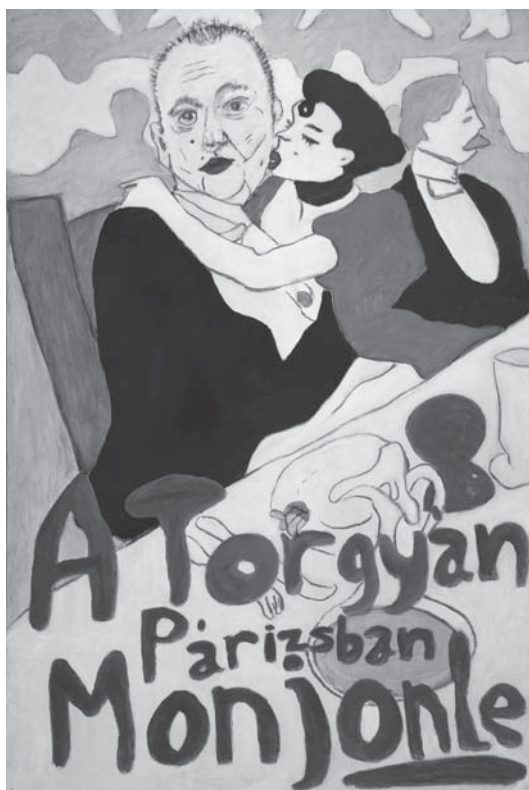
Nem folyton, normális sűrűséggel, nem sokat, nem hosszan, nem különösképp érdeklődésből, a hiúság meglepő gyorsasággal kielégül, ha kellő ideig nézem a képesfeletem, biztos fölfedezek egy-két le nem nyírt szőrszálát, már elég is. Furcsa helyeken bír kinőni ez-az, mind nem is sorolom, vegyünk például, hogy a bal szemöldökömön egy szál magától, mert mitől másától, megindult. Miután egyszer, női indíttatásból ki lett húzva, akkor nekieredt, de nem ezt nézem, ha nézek, hanem a különbséget.

Ami nincs. Nincs különbség, akkora, mint tegnap, tegnap pedig, mint tegnapelőtt volt, ennek a láncolatnak a mentén folyik a legnagyobb átverés. Mosolyogtam rá. Mosolygok saját magamra. Fájt a szívem. Szív, szív, ez mindennek az **oka**.

De mit tegyek? Kimentem a konyhába, hátha maradt tegnapról sör. Kinyitom a hűtőszekrényt, megcsap a hideg. Savanyú tejszag.

Megnősülök?

Kétféle csíkos mintás tapéta van a falon, két színben, függőleges csíkozással.

Torgyán József Toulouse-Lautrec műtermében